Ой, не підводиться рука
Узяти пензля і палітру.
Душа у піжмурках блука
І прислухається до вітру.

О вітре, вітре з України,
Що ти там бачиш, розкажи;
Чи не зустрів мою дружину,
Розп’яту сумом на кряжі?

Чи не підгледів на очах
Дорогоцінну ту сльозину,
Що приховала біль і жах,
В розмові тішачи дитину?